

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11814/2024
27.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића, Марије Терзић, Драгане Миросављевић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јордан Величков, адвокат из ..., против туженог Града Ниша, кога заступа Градско јавно правобранилаштво, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3308/2021 од 10.02.2022. године, у седници већа одржаној 27.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3308/2021 од 10.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3308/2021 од 10.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3308/2021 од 10.02.2022. године, одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П 516/20 од 12.05.2021. године, којом је одбијен приговор пресуђене ствари, одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи на име стицања без основа исплати укупно 606.150.00 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, а обавезана је тужилца да туженом на име трошкова поступка исплати 40.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се о ревизији одлучује као посебној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...10/23) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општих интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Правноснажном пресудом одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да јој тужени на име стицања без основа исплати одређени новчани износ са законском затезном каматом. Наиме, правни претходник тужиле је са туженим имао закључен уговор о закупу пословног простора на одређено време до 2006. године, али је (и након смрти правног претхоника тужиле 2011. године) предметни пословни простор био у државини тужиле до записничке примопредаје 19.04.2018. године. Тужилци су одбијали од зараде почев од априла 2017. године до октобра 2019. године, а по основу судског извршења по решењима Основног суда у Нишу И 1130/14 и И 1034/15. Наведена решења о извршењу су постала правноснажна, јер су приговори тужиле против решења о извршењу или одбачени, као неблаговремени, или одбијени, као неосновани. Како се тужени наплатом свог потраживања у извршном поступку обуставом од зараде тужиле у утуженом износу по правноснажним решењима о извршењу на основу веродостојне исправе није неосновано обогатио, то је тужбени захтев одбијен.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним схватањем израженим кроз бројне пресуде Врховног суда у погледу примене института стицања без основа из члана 210. Закона о облигационим односима.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиле, у смислу члана 410. став 2. тач. 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради стицања без основа поднета је 23.01.2020. године, а вредност предмета спора је 606.150,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља износ од 5.156,30 евра (1 евро=117,552 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиле недозвољена, применом одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. става 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић